

متن پرسش

سلام حضرت استاد: خسته نباشید. آیا برداشتهای بنده در دو حدیث (مباتی معرفتی مهدویت) صحیح است؟ ۱. با توجه به حدیث کنت نبیا و... نبوت یک مقام است که ممکن است مانعی در ظهور بیرونی آن وجود داشته باشد مثل حیات مادی نداشتن (تاخر زمانی بعد زمینی) در حضرت رسول (ص) پس الف) اهل البیت (علیهم السلام) مقام نبوت دارند اما امکان ظهور آن که اینجا مانع عامل ختم نبوت است نیست. ب) و با توجه به مقام علمای امت حضرت رسول (ص) و پیامبران بنی اسرائیل بزرگانی چون حضرت امام، ملاصدرا، بانو امین و... مقام نبوت دارند و به ایشان کتاب و حکم داده شده اما ظهور آن به شکل دیگری است اما مقام امامت خاص انسان کامل و در حصر انسانهای خاصی است. ج) پس راه تحصیل این مقام به روی انسانهای عادی باز است و با صفای درون و تحصیل معارف می توان آن را به دست آورد. د) ارسال رسل رتبه ای نبوده اما میان انبیاء بزرگ رتبه ای است تا می رسیم به حضرت رسول (ص) (یعنی حضرت آدم (ع)، نوح (ع) ابراهیم (ع) موسی (ع) عیسی (ع) و...) ۲. مقام کن فیکون شامل ایجاد فضایل اخلاقی مثل علم، شجاعت و... می شود ما زمینه ایجاد می کنیم اما غیرمنتظره می بینیم از صفتی بد رها شدیم یا متصف به صفتی یا حصول معرفتی شدیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- نبوت در رابطه با ربوبیت الهی است و خداوند در هرزمانی که بخواهد، انسان شایسته‌ای را جهت آن امر می‌پروراند و لذا قابل تأخیر نیست. و در مورد خاتم رسولان «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» قابل تجدید هم نیست. و امامت نیز امری است که خداوند آن کسی را که شایسته است جهت این امر می‌پروراند و آن نیز قابل تأخیر نیست، هرچند ظهور اهداف امام به عهده‌ی مردم است و اگر مردم آمادگی نداشته باشند، امام غیبت خواهند داشت ۲- حرف خوبی است. موفق باشید